



Στις αρχές της δεκαετίας του '80 η Subaru δεν αντιμετωπιζόταν με εκείνο το δέος που ένοιωθαν οι φίλοι των ράλυ για το Ιάπωνα εργοστάσιο το '95. Τότε που ο

Colin

κέρδισε το 51

ο

R

.

A

.

C

.. εξασφαλίζοντας τον μοναδικό του τίτλο, αφήνοντας τον

Carlos

για 36 δεύτερα στη 2

η

θέση και τον

Richard

Burns

στην τρίτη, στο πρώ το του

rodium

, στο θεσμό.

Ένα rodium γεμάτο από Impreza 555. Δύο παγκόσμιοι τίτλοι εκείνη τη χρονιά. Μόλις ο δεύτερος Ιάπωνας κατασκευαστής που το πετύχαινε. Ας ήταν καλά το Banbury

βέβαια αλλά και οι «άλλοι» είχαν την Κολωνία τους.

Έτσι λοιπόν, 15 έτη πριν την αναρρίχηση στην κορφή του παγκόσμιου μόντοσπορ, η Subaru, δηλαδή ο αστερισμός των Πλειάδων, δεν ήταν ούτε τόσο αναγνωρίσιμη, ούτε τόσο αποδεκτή «φίρμα». Στην Ελλάδα που εκείνη την εποχή ζούσε μια περίεργη εποχή προσπαθώντας να ξεχάσει την ανέχεια του πολύ πρόσφατου παρελθόντος δεν απολάμβανε

της εύνοιας ούτε των λαϊκών στρωμάτων που προτιμούσαν πιο «ελληνογενείς» λύσεις (Datsun από το Βόλο), ούτε βέβαια των κοσμικότερων που την αντιμετώπιζαν με υπεροψία. « Not everyone likes Subarus !» ήταν η ατάκα της συμπαθέστατης και ωραιότατης Ουαλής συζύγου, φίλου, ο οποίος επιχείρησε, τότε, να την πείσει να αποδεχτεί ένα ταπεινό Justy.

Στη δική μας οικογένεια το λευκό ρικκυρ ήρθε το χειμώνα του '80. Αντικατέστησε ένα άθραυστο ασημί 1600άρι. Υπήρχε λοιπόν η εμπειρία, για το συμπαγές των κατασκευών της Fuji Heavy Industries, για τον ήχο των επίπεδων κινητήρων, για τον τρόπο που καθόσουνα βαθιά μέσα στην καρότσα και είχες απέναντί σου ένα «ψηλό» ταμπλό και ένα στενό παρμπρίζ.

Το ρικκυρ όμως ήταν μια άλλη, πιο ισχυρή σχέση. Ειδικά όταν ήρθε η σκληρή οροφή, (από την Αμερική, περιπέτεια εκείνες τις μέρες, αυτές οι πρωτοβουλίες) για την καρότσα τα είχα όλα, εκτός από δύο.

Είχε τετρακίνηση. Με ένα τακίμι χειμωνιάτικα ελαστικά δεν περνούσες ποτέ αλυσίδες. Χόρευε με χάρη σε κάθε επιφάνεια. Ακόμα θυμάμαι μια κατάβαση, Φτερόλακα, ντουέτο, με το άλλο, το μπλε, του Μανώλη. Είχε επιδόσεις, διότι μπορεί τα 1.600 ατμοσφαιρικά, «φλατ», ταπεινά κυβικά εκατοστά του, να παρήγαγαν 70 μόλις ίππους αλλά ήταν ζωντανό. Είχε χώρους, να κάνεις μετακόμιση και τέλος επιδείκνυε χαρακτηριστική αντοχή, ειδικά αν πρόσεχες τα εμπρόσθια ημιαξόνια από ακραία βάρβαρες συμπεριφορές.

Αυτό που δεν είχε, ήταν χώρο επιπλέον των δύο ατόμων και την «έγκριση» της κοσμικής Αθήνας. Δεν θυμάμαι να προβληματίσθηκα. Περάσαμε χρόνια τέσσερα μαζί και την άνοιξη του '84 ταξίδεψε Φθιώτιδα μεριά, στα χέρια του Αντώνη. Ένα ακόμα λάθος στη διαχείριση των πραγμάτων που αγαπήσαμε είχε συντελεστεί. Έχει μείνει μια σειρά από φωτογραφίες να μας το υπενθυμίζει. Το λευκό ρικκ up...

Στην Αμερική λεγόταν και Brat αρκτικόλεξο των **B**i-drive **R**ecreational **A**ll-terrain **T**ransporter
Στην

·
Αμερική που ο
R

·
Reagan
είχε ένα από το '78 ως το '98 στο ράντσο του στη
Santa
Barbara
στην Καλιφόρνια.